

Trykte afgørelser i Ugeskrift for Retsvæsen

UFR.2013.875

V.L.D. 4. december 2012 i anke 2. afd. B-1065-12 og B-1090-12

Ikke grundlag for at tilsidesætte en lejeaftale indgået mellem en lejer og en boligforening, selv om boligforeningen havde anvendt tildelingsreglerne forkert, og tildelingen således var ulovlig.

Efter at boligforeningen B havde tildelt N en nærmere angivet lejlighed, anlagde P (ved advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg) sag mod B med påstand om, at B skulle tilpligtes at anerkende, at beslutningen om tildeling af lejemålet til N var ugyldig, og at B skulle pålægges at omgøre beslutningen således, at P i stedet blev tildelt lejemålet. P anlagde samtidig sag mod N med påstand om, at hun skulle tilpligtes at fraflytte lejemålet. Landsretten anførte, at B ved brev af 4. november 2010, der var vedlagt en udfyldt lejekontrakt, havde tildelt N lejemålet med en svarfrist på 4 dage. Dette tilbud blev inden for fristen accepteret af N ved hendes tilbagesendelse af en underskrevet kontrakt den 6. november 2010. Der var således indgået en bindende aftale mellem B og N. Det var ubestridt, at B ved tildelingen af lejemålet til N havde anvendt tildelingsreglerne forkert, og at tildelingen således var ulovlig. Efter bevisførelsen var det imidlertid ikke godtgjort, at N ved modtagelsen af B's brev af 4. november 2010 havde et sådant kendskab til kriterierne for tildeling af ledige lejligheder, at det ville være i strid med almindelig hæderlighed eller i øvrigt urimeligt at gøre aftalen gældende. Lejeaftalen kunne herefter ikke tilsidesættes som ugyldig i medfør af aftalelovens § 33 eller § 36. Der forelå heller ikke andet grundlag for at tilsidesætte lejeaftalen som ugyldig, og landsretten frifandt herefter B og N.

UFR.2016.3826

V.L.K. 16. august 2016 i kære 14. afd. B-0993-16

Ankesag om forældremyndighed og bopæl ikke afvist i medfør af [retsplejelovens § 368 a](#). *Landsretten stadfæstede den 10. september 2015 en dom, hvorefter parterne, F og M (v. advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg), fortsat skulle have fælles forældremyndighed over deres fællesbarn, B, der var født i 2010, og at B skulle have bopæl hos M. Ved en sag, der blev anlagt den 5. november 2015, nedlagde F principalt påstand om, at den fælles forældremyndighed skulle ophæves og tillægges ham, subsidiært at den fælles forældremyndighed skulle opretholdes, men at B skulle have bopæl hos ham. M nedlagde påstand om, at den fælles forældremyndighed blev ophævet og tillagt hende, subsidiært at den fælles forældremyndighed blev opretholdt, men at B fortsat skulle have bopæl hos hende. Det fremgik af sagen, at B var blevet anbragt uden for hjemmet med den begrundelse, at M og F på grund af begrænsede personlige ressourcer og højt konfliktniveau ikke kunne give B tilstrækkelig omsorg og pleje i dagligdagen. Det var endvidere anført, at B psykisk var meget belastet af parternes manglende samarbejde og konflikten mellem dem. Byretten ophævede på den baggrund den fælles forældremyndighed. Byretten fandt efter en samlet bedømmelse, at B var mest knyttet til M, hvorfor forældremyndigheden blev tillagt hende. F ankede dommen. M påstod ankesagen afvist i medfør af [retsplejelovens § 368 a](#). Landsretten anførte, at [retsplejelovens § 368 a](#) om adgangen til at afvise ankesager kun bør anvendes i sager om forældremyndighed og bopæl, hvis der foreligger særlige omstændigheder. Dette var ikke tilfældet i den foreliggende sag. Landsretten tog derfor ikke M's påstand om afvisning af ankesagen til følge.*

UfR.2020.2966

Ø.L.K. 24. juni 2020 i kære 11. afd. BS-24620/2020

LBKG2019938.§391

Beslutning i dom om, at den kunne fuldbyrdes straks, kunne ikke kæres, jf. [retsplejelovens 391, stk. 1](#).

I en sag mellem F (v. advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg) og M blev forældremyndigheden over B overført til F, og byretten imødekom F's anmodning om, at dommen i medfør af [retsplejelovens § 480, stk. 1](#), kunne fuldbyrdes straks. M's kære af dommens bestemmelse om fuldbyrdelse blev afvist, da denne bestemmelse ikke kunne gøres til genstand for særskilt kæremål, jf. [retsplejelovens § 391, stk. 1](#).^{note 1}

Trykte afgørelser i Tidsskrift for Familie- og Arveret

TFA2015.204/3

V.L.K. 22. december 2014 i kære 11. afd. nr. B-2380-14

Fortolkning af aftaler om samvær. Kendelse om udlevering af datter til samvær ophævet. I forbindelse med sag om udlevering af 5-årige A til samvær med F kunne det ikke lægges til grund, at M (v. advokat Karina Hedegaard Hansen) og F havde aftalt, at A skulle udleveres til samvær med 2 overnatninger i stedet for 1 overnatning. Fogedrettens kendelse herom blev derfor ophævet. Under hensyn til den tvivl, der var om grundlaget for at pålægge M at udlevere A til samvær med to overnatninger, burde der have været beskikket advokat for M. Der skete derfor hjemvisning med henblik på beskikkelse.

TFA2016.64/2

Ø.L.K. 12. oktober 2015 i kære 22. afd. nr. B-2089-15

Ikke grundlag for bestemmelse om, at barn skulle afhentes til samvær i skolen af F (v. advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg) uden forudgående underretning. 9-årige S havde ikke haft kontakt med sin far i 4 år, og konfliktniveauet mellem forældrene var usædvanligt højt. Statsforvaltningen havde bestemt, at der skulle være 2 overvågede samvær, men S blev ikke udleveret. Efter en børnesamtale besluttede fogedretten, at S skulle udleveres til erstatningssamvær i Statsforvaltningen. Moderen mødte op med S i Statsforvaltningen den pågældende dag, men S blev ikke udleveret til faderen, og den børnesagkyndige, der havde været til stede, oplyste, at moderen på ingen måde støttede eller hjalp S, så han kunne møde sin far. Fogedretten bestemte herefter på skriftligt grundlag, at S skulle afhentes fra skole uden forudgående underretning af moderen. Denne afgørelse blev ophævet af landsretten.

TFA2016.493

V.L.K. 22. juli 2016 i kære 9. afd. B-0832-16

F's samvær med A bortfaldt ikke i bopælforælders påskeferie.

M (v. advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg) og F havde aftalt, at F skulle have samvær med deres 1-årige datter, A, to gange om ugen først i to og senere i tre timer ad gangen. F anmodede fogedretten om at få fastsat erstatningssamvær for bl.a. den 21. marts 2016, hvor A ikke var blevet udleveret til samvær som aftalt. M påstod sagen nægtet fremme under anbringende af, at F's samværsdag var bortfaldet, da den lå i skolernes påskeferie, hvor M holdt ferie med A. Statsforvaltningen havde ved brev af 15. marts 2016 meddelt M, at F's samværsdag den 21. marts 2016 bortfaldt som følge af skolernes påskeferie. Fogedretten fastsatte erstatningssamvær, da parterne havde indgået en detaljeret samværsaftale, der specifikt tog stilling til samvær i påskeugen og således også den 21. marts 2016. Landsretten stadfæstede.

TFA2016.498/1

V.L.K. 16. august 2016 i kære 14. afd. B-0993-16

Ankesag om forældremyndighed og bopæl ikke afvist i medfør af [retsplejelovens § 368 a](#). **Landsretten stadfæstede den 10. september 2015 en dom, hvorefter parterne, F og M (v. advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg), fortsat skulle have fælles forældremyndighed over deres fællesbarn, B, der var født i 2010, og at B skulle have bopæl hos M. Ved en sag, der blev anlagt den 5. november 2015, nedlagde F principalt påstand om, at den fælles forældremyndighed skulle ophæves og tillægges ham, subsidiært at den fælles forældremyndighed skulle opretholdes, men at B skulle have bopæl hos ham. M nedlagde påstand om, at den fælles forældremyndighed blev ophævet og tillagt hende, subsidiært at den fælles forældremyndighed blev opretholdt, men at B fortsat skulle have bopæl hos hende. Det fremgik af sagen, at B var blevet anbragt uden for hjemmet med den begrundelse, at M og F på grund af begrænsede personlige ressourcer og højt konfliktniveau ikke kunne give B tilstrækkelig omsorg og pleje i dagligdagen. Det var endvidere anført, at B psykisk var meget belastet af parternes manglende samarbejde og konflikten mellem dem. Byretten ophævede på den baggrund den fælles forældremyndighed. Byretten fandt efter en samlet bedømmelse, at B var mest knyttet til M, hvorfor forældremyndigheden blev tillagt hende. F ankede dommen. M påstod ankesagen afvist i medfør af [retsplejelovens § 368 a](#). Landsretten anførte, at [retsplejelovens § 368 a](#) om adgangen til at afvise ankesager kun bør anvendes i sager om forældremyndighed og bopæl, hvis der foreligger særlige omstændigheder. Dette var ikke tilfældet i den foreliggende sag. Landsretten tog derfor ikke M's påstand om afvisning af ankesagen til følge.**

TFA2017.161

V.L.K. 11. januar 2017 i kære 12. afd. B-1838-16

Afvisning af at træffe afgørelse om midlertidig bopæl.

M (v. advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg) og F havde fælles forældremyndighed over den 3-årige A. A havde bopæl hos M i Danmark. M ønskede at flytte til Grønland med A. Da F ikke ville give samtykke hertil, anlagde M en bopælssag mod F. Under sagen anmodede M byretten om at træffe afgørelse om, at A midlertidigt skulle have bopæl hos M i Grønland. Byretten afviste at træffe afgørelse herom. Retten lagde bl.a. vægt på, at hovedforhandling var berammet til om cirka en måned, og at en flytning til Grønland ville indebære en væsentlig ændring i A's nuværende forhold, og at en sådan ændring burde afvente hovedforhandlingen, hvorunder begge parter kunne afgive forklaring. Landsretten stadfæstede i henhold til grundene.

TFA2020.247

Ø.L.K. 4. maj 2020 i 19. afd. kæresag BS-15838/2020-OLR

Fuldbyrdelse af tvangsbøder i samværssag

Landsretten havde ved kendelse af 19. november 2019 bestemt, at B skulle udleveres til samvær med F (v. advokat Karina Hedegaard Hansen), og at M skulle betale en tvangsbøde på 2.000 kr. pr. gang, hvis ikke B - i overensstemmelse med statsforvaltningens afgørelse af 11. marts 2019 - udleveredes til samvær i weekenden den 8.-11. november 2019 og herefter hver anden weekend. B blev ikke udleveret til samvær den 8. november 2019, og familieretten fastsatte herefter erstatningssamvær til den efterfølgende weekend, ligesom der blev fastsat bestemmelser om tvangsbøde på 2.000 kr., hvis B ikke blev udleveret. Det var oplyst, at B efter landsrettens kendelse af 19. november 2019 blev udleveret til samvær to gange, og at hun derefter ikke er blevet udleveret. Familieretten havde nu truffet afgørelse om, at B skulle udleveres til samvær hos F den 3. april 2020 kl. 15.00, og at hun skulle afleveres igen til M den 8. april 2020 kl. 10.00. Familieretten havde endvidere bestemt, at B herefter hver anden weekend på de angivne tidspunkter skulle udleveres til samvær hos F, og at M pålagdes tvangsbøder på 5.000 kr. pr. samvær, hvis B ikke blev udleveret til samvær. For så vidt angik de tidligere pålagte tvangsbøder anførte familieretten, at der var tale om manglende udlevering i 7 tilfælde, svarende til 14.000 kr., og at den manglende udlevering af B til samvær i sagen måtte anses for at være af »taktisk« karakter. På denne baggrund bestemte familieretten, at de 7 tvangsbøder á 2.000 kr. skulle udløses med henblik på at fastholde M's incitament til fremadrettet at overholde samværet, ligesom der blev fastsat en forvandlingsstraf på fængsel i 8 dage, hvis bøderne ikke blev betalt efter påkrav. Familieretten henviste endvidere til, at næste skridt i sagen kunne forventes at blive, at M blev tilbageholdt i medfør af retsplejelovens § 456 r, stk. 5, hvis afgørelse om udlevering til samvær fremadrettet ikke blev overholdt, ligesom det blev tilkendegivet, at en kære i sagen ikke ville blive tillagt opsættende virkning. Landsretten tiltrådte, at betingelserne for at fuldbyrde samværsresolutionen var opfyldt, herunder at dette sker af hensyn til B, og at det varetog hensynet til hendes bedste, jf. retsplejelovens § 456 p, 1. pkt. Landsretten fandt ikke grundlag

for af hensyn til B at henvise sagen til Familieretshuset til vurdering af, om den afgørelse, der søgtes fuldbyrdet, skulle ændres eller ophæves, jf. § 456 p, 2. pkt. Landsretten bemærkede, at det forhold, at M i enkeltstående tilfælde havde efterlevet samværsresolutionen, måtte anses for at være af sporadisk og »taktisk« karakter og tiltrådte, at der var grundlag for fuldbyrdelse af de 7 tvangsbøder, jf. U 2017.3552 Ø. Endelig bemærkede landsretten, at fastsættelse af forvandlingsstraf først kunne ske, når det var konstateret, i hvilket omfang en forfalden tvangsbøde ikke havde kunnet inddrives, jf. U 2016.354 Ø, og at der derfor ikke som sket i familieretten var grundlag for at fastsætte forvandlingsstraffens længde allerede i forbindelse med afgørelsen om, at tvangsbøderne var forfaldne til betaling. Endelig tiltrådte landsretten, at der nu var fastsat forhøjede tvangsbøder på 5.000 kr. for hver gang, B ikke blev udleveret til samvær.

TFA2020.294/1

Ø.L.K. 24. juni 2020 i kære 11. afd. BS-24620/2020

LBKG2019938.§391

Beslutning i dom om, at den kunne fuldbyrdes straks, kunne ikke kæres, jf. retsplejelovens 391, stk. 1.

I en sag mellem F(v. advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg) og M blev forældremyndigheden over B overført til F, og byretten imødekom F's anmodning om, at dommen i medfør af [retsplejelovens § 480, stk. 1](#), kunne fuldbyrdes straks. M's kære af dommens bestemmelse om fuldbyrdelse blev afvist, da denne bestemmelse ikke kunne gøres til genstand for særskilt kæremål, jf. [retsplejelovens § 391, stk. 1](#).^{note 1}

Trykte afgørelser i Tidsskrift for Bygge- og Boligret

TBB2013.143

V.L.D. 4. december 2012 i anke 2. afd. B-1065-12 og B-1090-12

Ikke grundlag for at tilsidesætte en lejeaftale indgået mellem en lejer og en boligforening, selv om boligforeningen havde anvendt tildelingsreglerne forkert, og tildelingen således var ulovlig.

Efter at boligforeningen B havde tildelt N en nærmere angivet lejlighed, anlagde P (ved advokat Karina Hedegaard Hansen, Aalborg) sag mod B med påstand om, at B skulle tilpligtes at anerkende, at beslutningen om tildeling af lejemålet til N var ugyldig, og at B skulle pålægges at omgøre beslutningen således, at P i stedet blev tildelt lejemålet. P anlagde samtidig sag mod N med påstand om, at hun skulle tilpligtes at fraflytte lejemålet. Landsretten anførte, at B ved brev af 4. november 2010, der var vedlagt en udfyldt lejekontrakt, havde tildelt N lejemålet med en svarfrist på 4 dage. Dette tilbud blev inden for fristen accepteret af N ved hendes tilbagesendelse af en underskrevet kontrakt den 6. november 2010. Der var således indgået en bindende aftale mellem B og N. Det var ubestridt, at B ved tildelingen af lejemålet til N havde anvendt tildelingsreglerne forkert, og at tildelingen således var ulovlig. Efter bevisførelsen var det imidlertid ikke godtgjort, at N ved modtagelsen af B's brev af 4. november 2010 havde et sådant kendskab til kriterierne for tildeling af ledige lejligheder, at det ville være i strid med almindelig hæderlighed eller i øvrigt urimeligt at gøre aftalen gældende. Lejeaftalen kunne herefter ikke tilsidesættes som ugyldig i medfør af [aftalelovens § 33](#) eller § 36. Der forelå heller ikke andet grundlag for at tilsidesætte lejeaftalen som ugyldig, og landsretten frifandt herefter B og N.